Hoofdstedelingen

Hoofdstedelingen

Maritere Nguema y Dankerlui

‘Het is hier geen hotel’ is eerder verschenen in verhalenbundel ‘Jeugd’.

Schrijver: Maritere Nguema y Dankerlui
ISBN: 978 94 021 3606 7
© Maritere Nguema y Dankerlui

1 De zon schijnt voor iedereen

‘Dat zou ik echt nooit dragen’, zei Amber, terwijl ze naar een legging, gemaakt van spijkergoedstof, knikte. ‘En leg me dit dan eens uit.’ Ouarda hield een kleerhanger met daaraan een lap textiel met allemaal gaten en lange repen eraan, een eindje van zich af om het goed te kunnen bekijken. Het moest voor een jurkje doorgaan. ‘Een vriendin van mij is al van jongs af aan model’, zei ze, het jurkje nu omdraaiend. ‘Ze zei dat toen ze heupen begon te krijgen, ze moest afvallen.’ ‘Zodat kleren zoals dit, verkocht kunnen worden?’, vroeg Amber, met stijgende afkeuring. ‘Dat is belachelijk. Je bent een vrouw. Het krijgen van ronde vormen is een natuurlijk verschijnsel.’ Ze wees naar de jurk. ‘De gemiddelde persoon heeft deze maten niet.’ ‘Zij vertelde dat zij niet de enige was’, ging Ouarda verder. ‘Sommige collega’s van haar werden niet meer ongesteld door het extreme lijnen.’ Amber stiet een zucht van afgrijzen uit. ‘Nou, ik heb een hekel aan mijn menstruatie, maar dit zou ik nooit doen.’ ‘Van wie moest dat?’, vroeg Raquel. ‘Ik weet het niet’, zei Ouarda schouderophalend. ‘Van haar opdrachtgevers, denk ik.’ Raquel hield een kanten *hipster* op. ‘Ouarda, ik heb trouwens op het werk verteld dat jij altijd grote onderbroeken draagt.’ ‘Dat is niet waar! Waarom verzin jij altijd onzin over mij, en vertelt dat aan mensen?’ Amber, Ouarda en Raquel werkten parttime bij de HEMA. Vandaag waren ze alle drie tegelijkertijd klaar en ze hadden besloten om nog even de stad in te gaan. Ze liepen de kledingzaak weer uit en slenterden verder over de Kalverstraat. ‘Daar heb je Lea’, zei Amber ineens. ‘Ik ga haar even gedag zeggen.’ Ze liep naar een vrouw met blond krullend haar. Zij had een zongebruinde huid, die haar blauwe ogen deden opvallen. ‘Die jas die ze aanheeft heb ik in een exclusief winkeltje in de Jordaan in de etalage gezien’, zei Raquel. ‘Amber zei dat zij

rijk is. Ze woont met haar ouders in een grachtenpand. Amber was daar wel eens binnen. Het is net een paleisje, maar dan in de stad. Er is een vloer van marmer in de hal, en er hangen kroonluchters.' 'Wauw', liet Ouarda ontsnappen. 'Dat zou ik graag eens willen zien.' 'Aan het plafond zijn van die versierseltjes, weet je wel?' 'Ornamenten noemen ze dat, geloof ik.' 'En het behang aan de muur is van velours. Voelt heel zacht aan. De woonkamer schijnt heel gezellig te zijn met brede vensterbanken en salontafels waarop salontafelboeken liggen.' 'Natuurlijk.' 'Ze hebben een open, luxe keuken. Er hangen van die roestvrijstalen pannen aan het plafond. En die Lea heeft dan een kamer, voor alleen maar haar kleren. Zij en Amber gingen die avond uit, en toen mocht Amber zomaar een designer-outfitje van haar uitkiezen om aan te trekken.'

'Jou heb ik een tijdje niet meer gezien', zei Amber. Lea keek haar peilend aan. 'Wist je het dan niet?' 'Wat?', vroeg Amber. 'Ik heb in een penitentiaire inrichting op de Dominicaanse Republiek gezeten.' Amber moest een niet-begrijpende blik op haar gezicht hebben gehad, want Lea verduidelijkte: 'Ik zat vast.' 'Lea.' Amber bracht een hand naar haar mond in een stille kreet van schrik. 'Wat verschrikkelijk.' 'Die zaak is nieuw', zei Lea ineens. Ze was naar een *pop-up store* aan de overkant aan het kijken. Er werd de zogenoemde 'cronut' verkocht. Een broodje dat het midden hield tussen een croissant en een donut, en dat de hit van dit jaar moest worden. 'Als je het er niet over wilt hebben', zei Amber zacht. 'De eerste paar weken heb ik alleen maar gehuild', zei ze toen. Haar ogen waren nog altijd op de winkel gericht. 'Er was een vrouw daar die me om die reden meteen onder haar hoede heeft genomen.' 'Maar hoe…?', aarzelde Amber. 'Iemand had me gevraagd of ik zin had in een gratis vakantie daar naartoe. Het enige wat ik moest doen, was iets mee terug nemen als ik weer naar Nederland ging.' 'Had je geen vermoeden dat het om drugs ging?', vroeg Amber voorzichtig.

Waarom zou zij zoiets doen, bemiddeld als ze was? Zij had het geld om een dergelijke trip te betalen.

'Ik deed het ook om de spanning', bekende Lea. 'Het was daar bizar', vervolgde ze. 'Er zaten zelfs kinderen in die gevangenis. De baby's werden vertroeteld door de moeders. Je zag dan echt een zachte kant van hen. Maar zodra de zuigelingen ouder werden, en konden lopen, kregen ze om het minste geringste een klap. En wil je iets grappigs horen? Ik zat ontzettend in over mijn huid. Ik was bang dat het vaal en ongezond zou worden. Dat het droogterimpeltjes zou krijgen. En putjes en mee-eters. Ik dacht aan mijn verzorgingsproducten in Nederland. Ik miste ze ontzettend. Mijn reinigingsmelk van Chanel, mijn dagcrème van Clinique, die me 150 euro heeft gekost. Maar de bewakers daar waren walgelijk. Ze waren wreed, en behandelden je gemeen. Je ziet toch wel eens in een gevangenisfilm dat een gevangene een vloer heeft gedweild, en dat een duivelse cipier de emmer dan weer omgooit? Dat is mij een keer overkomen. En bezittingen die ik had, als een IPod, een fotocamera, die me een vermogen heeft gekost, en een super-de-luxe föhn, heb ik nooit meer terug gekregen. Diezelfde vrouw over wie ik je eerder vertelde, gaf me een hulpmiddeltje om de tijd in de cel zelf door te komen. 'Doe alsof die tralies niet bestaan', zei ze. Ik moest me in mijn geest verplaatsen, en alleen daar verblijven. Ik weet niet of jij nu snapt, wat ik dan hiermee bedoel. Maar het hielp mij wel een beetje.' Ze richtte zich weer tot Amber. 'Ik ben relatief snel vrijgekomen. Een vriend van mijn vader heeft geholpen. De schrik zit er goed in. Mij zul je niet meer in dat deel van de wereld zien. Maar mijn ouders. Mijn arme ouders. 'Ik schaam mij zo', was het eerste wat ik zei, toen ik hen beiden weer zag. Dat was op buureiland Haïti, omdat ik van de autoriteiten zo snel mogelijk de Dominicaanse republiek moest verlaten. Mijn moeder was snikkend op mij afgerend, en mijn vader trok mij in een omhelzing. Die berenarmen van hem om mij heen

voelen; het troostende, warme lijf van mijn moeder. Dat weerzien moet het beste moment van mijn leven zijn geweest. Ik stond helemaal te schokken van het huilen. Na tien uur vliegen waren we weer terug in Amsterdam. En de volgende dag veranderde mijn moeder. Ik merkte dat ze me niet meer aankeek. Althans, niet rechtstreeks aankeek. Mijn vader bleef genegenheid tonen, hoewel ik het daar ook erg moeilijk mee had, hoor. Mijn moeder behandelde me nu anders. Ze begon me in de gaten te houden. Ze liet me alleen nog 's middags uitgaan, monitorde met wie ik aan de telefoon sprak, en *screende* wie er voor mij op bezoek kwam. Ze wilde zelfs mijn laptop confisqueren. En dat terwijl ik drieëntwintig ben. Ik voelde me weer een puber worden. Ergens snapte ik dat natuurlijk ook wel. Op een avond hoorde ik mijn ouders eens praten. Het was niet lang nadat we waren teruggekeerd. Ze hadden het over mij. 'Ze had geen benul van wat ze met haar leven wilde aanvangen', zei mijn vader. 'Dat heeft ze me eens verteld, Roos.' 'En dan ga je maar drugs smokkelen?', vroeg mijn moeder bits. Ze had gelijk. Het was psychologie van de koude grond. Daar had mijn daad niets mee te maken. 'Ze had geen richting in haar leven', ging mijn vader verder. 'Misschien komt het wel door mij.' De vertwijfeling in zijn stem had ik verschrikkelijk gevonden. 'Elke maand gaf ik haar 3000 euro. De meeste jongeren krijgen dat niet. Die moeten een lening aanvragen voor een studie, zien of ze het eind van de maand halen.' 'We hebben haar inderdaad ontzettend verwend', gaf mijn moeder. Tranen begonnen in mijn ogen te prikken. Ik wilde naar hen toelopen, maar kon het niet. 'Geld, kansen, sociaal aanzien', somde mijn vader op. 'Al die middelen waarmee je de wereld in je zak hebt. Maar die haar wellicht hinderden.' 'Ik kan dit totaal niet begrijpen', zuchtte mijn moeder. 'Ons kind.' 'Misschien moeten we een therapeut voor haar inschakelen', opperde mijn vader toen. 'Daar moet ik niets van hebben, Joop', zei mijn moeder resoluut. 'Wat weet een vreemde nu van haar af? Ik vind dat

we dit in eigen kring moeten oplossen.' Ze was even stil, en zei toen: 'Ik zit er ook niet op te wachten om de vuile was buiten te hangen.' 'Het spijt me in ieder geval wel, als ons geld haar leven heeft bemoeilijkt', zei hij nog. 'Dat het ervoor heeft gezorgd dat ze moeite heeft gehad haar eigen pad te vinden.' Het is op dit moment een moeilijke periode thuis, Amber.' Lea keek van Amber naar Ouarda en Raquel. 'Maar goed, ik zie dat je vriendinnen op je staan te wachten.'

Later liep Amber terug naar de anderen. 'Ze heeft wel een lekker kleurtje', zei Raquel, toen ze haar zag naderen. 'Dat is niet van de zonnebank', wist ze. 'Nee', hakkelde Amber. 'Ze is op vakantie geweest.'

2 Een voor en een na

De musical in Carré was geweldig geweest. Alle vijf hadden ze genoten. Nu liepen ze terug naar het centrum, waar de auto's geparkeerd stonden. Victor, die met het idee kwam om naar de voorstelling te gaan. De Schotse Veronica, die werkte in een esoterische boekhandel. Raharjo, die naast zijn fulltime baan op het stadhuis, nog 's avonds een deeltijdopleiding Reïntegratieconsulent volgde. En Gonda en Carl, een getrouwd stel. 'Effe zwaaien naar mijn werk, jongens.' Raharjo knikte naar de Stopera. De biertjes die enkelen in de pauze in de foyer hadden gedronken, misten hun uitwerking niet. Victor en Carl begonnen te wuiven. 'Maandag is hij weer van jou', riep Victor op quasi-gepijnigde toon.

In de Amstelstraat besloten ze in een shoarmatent nog even wat te gaan eten. Toen er shoarmaschotels en shaslicks op de tafel stonden, keek Veronica door de grote ramen naar buiten. 'Daar zat toch vroeger die legendarische club?', vroeg ze aan niemand in het bijzonder. 'Ja, de iT', zei Gonda. Ze klonk een beetje dromerig. 'Dat was dus echt mijn tweede huis.' 'Er gebeurden hele heftige dingen daar', zei Victor. 'Het is nu wel anders.' Hij begon te eten. 'Dat was allemaal in een tijd toen Amsterdam nog *gay*-vriendelijk was.' 'Maar ook in Nederland was *gay*-zijn, over het algemeen, normaal', zei Gonda. 'Met de nadruk op 'was'', kauwde Victor. Victor had ze meegenomen vanavond omdat hij hen een ander soort van spektakel wilde laten zien. De musicals, het theater. Hij wilde hen laten voelen wat hij had ervaren jaren geleden. Toen was hij naar een experimentele voorstelling gegaan, waarin een vriend van hem speelde. Victor had ook achter de coulissen mogen kijken. Een wereld van een wirwar van kabels en snoeren op de grond, en palen die reikten tot aan de nok waar trapeze-achtige instrumentaria zich bevonden. Alles in halfduister gehuld. Hij had ook de artiesten daar zien

rondlopen. Staand tussen windmachines, of zittend op grote versterkers. Velen zaten echter in hun kleedkamers. Hij had gezien dat van dichtbij hun make-up heel zwaar was geweest. Duimendik zat de maquillage erboven op. Ogen waren heftig aangezet met kleuren als fuchsia en okergeel. De oogschaduw was weer bespikkeld met glittertjes. De lippenstift was buiten de oevers van de mond getreden, en wenkbrauwen waren geheel en al, onder het poeder verdwenen. Zwarte strepen, die wat weghadden van komma's, waren ervoor in de plaats gekomen. Met die harde, ontoegankelijke arcadebogen en dramatische make-up, leken ze op tragische diva's. Het moest zo buitensporig, had hij zich laten vertellen, omdat de mensen op de achterste rij van de zaal het ook nog moesten kunnen zien. De acteurs hadden allerhande haardossen. Pruiken, gemaakt van paardenhaar, stevige Brunhilde-vlechten, hoog opgetaste geishakapsels, grijze omaknotjes, afropruiken. En eronder de kleine microfoons. In de vorm van een druppel zaten ze vastgeplakt op hun voorhoofd. De microfoontjes, op hun plaats gehouden met een hechtpleister, hadden alle huidkleuren: ebbenhout, blank, getint. Aan weerszijden parelde het zweet. Victor werd erdoor gegrepen.

Na de pauze ging het stuk verder. Zijn vriend stond daar op het podium. Hij droeg alleen een trainingsbroek. Volgens de achterwand bevond hij zich in een ziekenhuis. Decorstukken waren: een nachtkastje, een kleine televisie en een kast. Naast hem stond een bed op wieltjes. Het stuk ging over een man (vertolkt door zijn vriend Jos), die op een dag twee bultjes op zijn rug ontdekt. De bulten, die ter hoogte van zijn schouderbladen zitten, worden groter, en worden tot zijn verbijstering vleugels. 'Vleugels, echte vleugels', stamelde hij op het toneel. 'Als die van engelen.' Hij laat ze operatief verwijderen. Maar niet alleen groeien ze weer aan, ze worden groter dan ze ooit zijn geweest. Ze tillen hem ook van de grond, en hij vliegt er mee naar de hemel. Victor zag een

intense kant van Jos. De angst en paniek, geuit in hoe hij zich op zijn bed werpt. De manifestatie van wanhoop, het uitbeelden van zelfvernietiging als hij de vleugels van zijn lijf probeert te trekken. En dan van de emotie: berusting, naar uiteindelijk sereniteit. Hij had een blik van Zen-achtige kalmte op zijn gezicht. Hoewel het natuurlijk gespeeld was, intrigeerde Jos hem. Victor werd verliefd.

Na afloop zaten ze in de toneelspelersbus. Zij naast elkaar, en voor en achter hun, de rest van de acteurs. Vrolijk babbelend, sketches uit door hun bewonderde shows nadoend, pratend over die twee meiden vooraan die zich vergaapten aan Jos' halfnaakte lichaam. Buiten zoefden in het donker de buitenwijken van Rotterdam, waar ze hadden opgetreden, voorbij. De lichtjes van de stad in de verte waren nog te zien. Aan weerszijden van de weg waren de bewijzering, de geluidswal en de vangrail. 'Wat is dit?', vroeg een tengere man met schelle stem. Hij had zich in het middenpad geposteerd. Hij spreidde zijn armen uit, en liftte een been op, en probeerde dat zo goed en zo kwaad als het ging, de lucht in te zwiepen. '*A chorus line',* riep iemand. De man schudde heftig van; nee, en ging door. Hij begon een denkbeeldige hoed nu op en af te nemen. '*Chicago*', kakelden enkele mensen achterin. De man knikte geluidloos. Er werd gegierd, en mensen deden hun handen op om *highfives* uit te delen. Jos en Victor begonnen te zoenen.

Ze gingen samenwonen. Victor had een alleraardigst appartement in de Jordaan. Hij had het acht jaar geleden gekocht voor 270.000 euro en het laten renoveren voor een ton. De woonkamer was ruim bemeten en had pilaren, als in een New Yorkse *loft.* Er waren houten balken aan het plafond, die het geheel een gemoedelijke aanblik gaven. Ook de ramen, die bijna vanaf het plafond tot aan de vloer liepen, hadden een hout-thema. Ze waren met latten omlijst. In de gang hingen fotolijstjes in verschillende formaten, bij elkaar